

A close-up photograph of a person's face, focusing on the right eye and forehead. The person has dark hair and is looking directly at the camera. To the left of the face is a piece of fabric with a pattern of white stars on a pinkish-red background, and a teal-colored section. The lighting is soft and natural.

PSÍ SLZY

ONDŘEJ

BEZSTAROSTI

„Život je křivka, která vede neustále nahoru a dolů. Je jen na nás, jak s tím naložíme. Taky se říká, že si pes dokáže zapamatovat náš obličej. Nevím, zda je to pravda, ale něco na tom bude.“

Ondřej Bezstarosti

„Cítím se nepřemožitelně a tak plná moci, kterou nikdo nemá. Jen Já!“

Tája

Krev na stropě, krev v srdci

Zbavil se ranních bolestí hlavy, ale přesto mu scházely. Vyprahlý ležel v posteli. Jen se podívejte po místnosti! Ta postel. Ležel v ní v tílku a v trenkách. Hlasitě vydechoval. Spal. Na podlaze ležel věrný pes. Frank. Pod postelí obaly kondomů. Na zdi byly cákance od piva. Voněly? Nevoněly? Celý ten byt měl nádech modré barvy. Nebyl to ani tak moc byt jako spíš pokoj s kuchyní. Za oknem se někdo hádal. Měl okno přímo do ulice. Lidé mu klidně mohli vidět do bytu. Zatáhnuté rolety byly na denním pořádku. Na stole ležely prázdné láhve od piva. Skříň s hadrama. Pár špinavých hader na zemi. A kde je koupelna? Táhle za dveřma. A co potom ty plné popelníky vajglů?

Otevřel oči. Měl žízeň. Život mu připadal směšný. A tak se usmál. Přehrávač přehrál tóny způsoblosti jeho duše. Vířil prach. Přikulhal k oknu a otevřel ho. Naklonil se z něj. Podíval se po ulici. Doleva, doprava. Všude lidé, kteří chodí jako stroje do práce a z práce a potřebují utráčet a jinak být slepí s otevřenýma očima. Od doby, kdy se zapletl se svým životem na ostří nože, se rozhodl tak trochu vyndat svůj chip z hlavy. Zapalovač škrtl a zapálil cigáro. Jemně potáhl a vydechl. Zakašlal a odplivl kus mozku přímo na chodník. Jak tam tak postával v okně, sledoval tváře a ten zelený patvar po něm na chodníku, který se v něm objevil jako Ježíš na kříži, uvědomil si, že by se s tím mělo něco udělat.

Ne. Nikdy neměl rád drogy. Miloval ženy a svůj klid. Potřeboval to jako vodu každá mizerná ryba v tomhle potoce jménem Svět. Zavřel okno. Venku bylo příšerné horko. Našel pivo a sednul si na postel. Ty zdi. Jen seděl, pil pivo a snažil se v nich cosi najít. Byl sám. Zůstal sám. Kde je ta noc, kdy byl hvězdou stolů a barů? V noci byl někdo. V noci se ničeho nebál. Nikdo mu neviděl do obličeje. Před ničím se neschoval. Ale ve dne! Ve dne byl pěkně zalezlý ve svém bytě a psal. Že tenhle člověk psal? Něco vám řeknu o spisovatelích! Žádný z nich nebyl nikdy tak slavný, aby se nemohl stát troskou. Že je to život? Ne. Je to život spisovatelů. Kde sakra byly ty papíry? Kde jsou?

Hledal papíry. Prodíral se bordelem svého bytu. Lednička. Co v ní je? Hovno, papíry tam nejsou. Kde jsem je jen dal? Kde jsou ty mé slova? Kde jsou ty mé neobjevené nesmrtelné touhy věčnosti a porozumění? Hledal a hledal. Jak tak stál uprostřed bytu a už to vzdal, podíval se nahoru. Na strop. Na toho boha pozorujíc veškeré nudné dění chvíle. Papír! A4 papír byl přilepený na stropě! Vítězství! Vzal rozklepanou židli, přisunul si ji pěkně pod papír a vylezl na ni. Natáhl se a už ho skoro měl. Už jen trošku a zase napíšu ty básně pravdy! Ano! Kdyby se nepodlomila jedna noha židle a on nesletěl na zem. Pes uskočil a štěknul. Víc, než pádu, se zděsil toho psa. Franku! Co tady děláš? Málem bych na tebe zapomněl. Podíval se potom na své lokty a zděsil se. Krev špinila špinavý koberec. Jen odřeniny, to nic není. Vzal smeták a ten papír z toho stropu sundal. Jak jednoduché! Čím byl přilepený? Pivem?

Byla na něm báseň o lásce k jeho ženě, která odešla kamsi pryč. Utekla z jeho spárů romantiky, ale i bezmoci. Byla podepsaná slzy i krví. Nepamatoval si. Podíval se na svou ruku, jizva po řezné ráně. Celkem čerstvá. Už to chápal. Otevřel si druhé pivo, četl tu báseň znova a znova a dumal. Nad čím? Přece kde se ta jeho láska nachází. Ten flek na papíru byl stejný jako ten flek na stropě. Jasně! Krví lepit básně na strop! Úžasné. Jak geniální! Obrátil papír a napsal na něj druhou báseň. Z té básně udělal povídku. Potřeboval ale víc papíru. A navíc ta tužka, kterou to psal, byla už celkem malá a titěrná.

„Pojď Franku.“ vzal vodítko a oblékl ho psovi. Byl to krásný Labradorský retrívr. Černý. temný jako jeho duše. Oblékl si ještě rifle a vyšel z bytu a vydal se do nejbližšího papírnictví.

Kráčel ulicí. Pozoroval lidi. Frank pozoroval ostatní psi. Proti nim se blížil mladý pár. Ženská s hnědými, až skoro černými vlasy. Nádherná postava. Úžasné tělo! Vedle ní šel mladý kluk. Vypadal jako ti spisovatelé, kteří to umí. Umí psát, ale neví, jak se tím uživit. Pomalu si uvědomují, že se to nedá, přesto to však zkoušejí. Jako slepci. Jako kdyby dělali autoškolu bez noh. Jako kdyby chtěli dobít svět, ale nikomu se neukázat. Jen nazí své ženě při pátečním večeru a vášni při svíčkách. Blížili se k sobě. Že jsem vám neřekl jméno našeho chlapa? Jmenoval se Louis. Stejně jako Céline. Údivem bylo, že byl stejně tak nenáviděn. Ale to odbočuji. Louis s Frankem tedy kráčeli ulicí. Ta ulice jim patřila. Ale to světlo v ní je oslepovalo. Jaký pán takový pes.

Frank zničehonic přispěchal k psovi té ženské s tou krásnou postavou. Byl to taky Labradorský retrívr. Určitě! Ti psi si očuchovali prdele. „Franku! Nech toho!“ už to nemohl vydržet. Ona taky ne. „Bello! Pojd!“ zvýšila hlas. Něžný hlas. Určitě zamilovaný. Podíval se jí do očí. Zelené. Tak nádherné! Pak spatřil toho mladíka. Choval k němu úctu, ale nemohl ho mít rád. Neznal ho. Nechtěl ho znát. On jej taky ne! Určitě ne! Na pravém předloktí měl vytetované písíčí pero. Krásné, měl to v duši. Jednou Louise určitě nahradí. Ale kdy? Snad nikdy! Pokračoval dál. Bylo mu to fuk.

Takže papír. Jo a tužky! Potřebuju tužky! Stál a přemýšlel u regálů. V kapse měl sotva stokorunu. Vzal pakl s dvěma stovkami papírů a deset tužek. Zaplatil. „80 korun to bude, pane.“ promluvila starší tlustá prodavačka poněkud roztřeseným hlasem. Louis zaplatil. Dvacku schoval do zadní kapsi a pokračoval. Frank stál před obchodem. Drbal se zrovna za uchem. Určitě myslel na všechny ty krásné fenky. Na tu Bellu, kterou potkal. Na psí lásku.

Ani ty nejnebezpečnější zvířata si nezaslouží ovlivnění rukou člověka. Lidé jsou svině. Zastrané hovada. Zvířata za nic nemůžou. Žijí, jak jsme jim to dovolili. Většinou. Bohužel. Tenhle Frank má lepší srdce, než dvacet tisíc úředníků a šéfů! Tak sakra proč to takhle má být?!

Louis pokračoval dál. Byl na náměstí. Kolem dokola lidi. Seděli u kašny. Lízali zmrzlinu. Byli nádherně oblečení. A Louis? Přál by si mít spíše srst jako pes. Špinavé tílko a zašlé rifle. Ohavné. Ale tak prosté a upřímné. Jeho vzhled vypadal jako duše prezidentů a premiérů a tyranů a králů. Znázorňoval kreténství duší těch hajzlů! A co nakladatel? Jeho nakladatel se na něj vykašlal! Prodávali ho. Kdysi byl slavný! Měl barák, ženu a služebnou! Spal i s tou služebnou! Spal s celým světem! S celým světem se vyspal! Všichni jej chtěli! A najednou je takhle hluboko v zapomnění? Daně. Daně. Daně! Zůstal nejlepší alespoň ve svém bytě. Hrábnul do své studny a vylovil vodu. Tak proč se vzrušovat? Všechno mu sebrali. Skoro všechno! Kvůli podfukářskému nakladateli! Louisovi to bylo jedno, ale kdyby toho nakladatele potkal, uškrtil by ho vodítkem od Franka!

Byl zhnusen. Křivil obličej pokaždé, když se na něj někdo podíval. Jeho černé oči pohrdali snad skoro všemi! Podíval se na Franka: „máš hlad Frankie?“ a zabočil ke krámku se psím žrádlem.

Otevřel krám. Cink cink. „Zdravím tě Carle! pamatuješ si mě ty starý kádře? Jak jsem ti zachránil život tenkrát cestou z hospody? Ty blázne, byl bys dávno tuhej, kdyby nebylo mě! Vzpomněl jsem si na to, když jsem šel kolem se svým čoklem. Dívej, jak ten Frankie krásně vyrostl!“ Carl. Prodavač. Znuděně odvětil: „Ah, to jsi ty. Zase chceš psí žrádlo na dluh, že?“ měl ho prokouknutého jako ementál. „Ale no tak, Carle. Doba je zlá a ten pes za to přece nemůže!“ prosil. „Máš pravdu, že ten čokl nemůže za tak kreténského pána. Ale miluje tě. Vidím to na něm!“ odpověděl a dal mu tři kilový pytel s granulemi. „Díky Carle! Ať se ti to vrátí na dětech. Jsi dobrej chlap. Ahoj!“ děkoval Louis neplodnému Carlovi a bral se k odchodu. Carl jen kývnul na rozloučenou. Cink cink...

Nohou za sebou zabouchnul dveře svého bytu. Zpátky ve svém srabu. Ve své svatyni slov a myšlenek a geniality. Svlékl ze sebe ty příšerné rifle a nasypal do misky granule. Frank se dal do žrádla. Do druhé misky mu nalil vodu. Městská voda. Připadala mu zkažená. Zprzněná tíhou smůly lidí, které v něm žijí. Ale pitné to je, tak co. Ksaku! Zapomněl koupit lepidlo na dřevo! Jak teď opraví tu židličku? Ještě tam měl izolepu. Už dávno ji chtěl vyhodit. Teď už věděl, proč to neudělal. Usmál se. Jak groteskní. Obmotal zlomenou nohu k pahýlu trčícího z té židle tou lepící páskou. Vyšlo to. Tak. Hotovo. Drželo. T

Tak znova si přečíst tu povídku. A doplnit to. Neštvat se s tím! Tužka! Ruka! Srdce! Věděl o čem psát! Hledal ji! Chtěl ji najít! Sám zamilován do těch dávno zapomenutých polibků. Upil ze zvětralého piva. Bylo už půl páté a on neměl už moc času! Musel začít psát! Cítil to! Konečně!

Zapálil si cigáro, ale už neotevřel okno. Pohládl Franka a řekl: „Tohle bude román můj milý Frankie! Na tomhle zbohatneme! Slunce venku stále vřelo...

Bohatství živíme my

Roky se zrychlily. Uběhly tři. Frank ztloustnul. Louis ztloustnul taky. To bílé špinavé tílko skončilo spolu se všema jeho hadrama na skládce. Frank už nežral granule na dluh. Nežral vlastně už vůbec žádné granule. Pojídal jen vybrané flákoty masa! Jeho srst se leskla půvabem. Měl za sebou spousty fenek. Spousty psích lásek. Spousty štěňat. A Louis stále hledal lásku v paničkách Frankových fenek. Oba byli stejní. Koukali psíma očima. Prosívali o odpuštění. Procházeli se po zlatých mostech. Vyšilovali z hloupostí! Jen tak. Frank začal štěkat, aby štvál sousedy. Louis přestal pít, aby štvál štamgasty.

Tehdy před těmi třemi lety napsal Louis román. Kritici říkali, že je druhý Louis Ferdinand Céline. Lidi ho nenáviděli. Ti samí ho poté zase milovali. Založil si konto. Změnil si bydliště. Na kontě rostla částka jako stromy v Amazonii. Ze stovky byla tisícovka. Z tisícovky byly desetitisíce, statisíce! Zažehnul plamen literatury! Starý spisovatel, který vylezl ze své boudy osudu zvrácenosti a bezduchaplnosti!

Bylo ráno. Bydlel v nejvyšším patře jednoho nádherného hotelu na kraji města. Ráno se probouzel čistý. Měl soukromí. Vedle něj ležela žena. Vstal z krásné bílé postele. Rozhlédl se po ložnici. Zrcadlo orámované ve zlaté barvě odráželo jeho upravený krásný obličej. Roztáhl bílé záclony, které ve vánku pootevřeného okna vlály. Otevřel balkón a stoupl si do něj. Zapálil si Marlboroku a pískal si nějakou písničku. Z té výšky viděl výhled na celé město. Bylo nádherné léto. Ta řeka. Ty mosty. Těch sto věží! Nádhera. Bydlel v nejkrásnější čtvrti města! Stál na balkóně a nechával slunce, ať si s ním hraje. Ucítil něžnou ženskou ruku na svých zádech. „Jak ses vyspal, miláčku?“ zašeptala mu Carol do ucha. Otočil se a podíval se do jejích zelených očí. Vypadala podobně jako ta žena, kterou tehdy potkal na ulici. O které si myslel, že takovou nikdy nebude mít. A teď nejspíš někde četla jeho knihu. Nebo knihu toho jejího přítele? Toho kolegy? Tak rád by to teď vrátil a popřál mu hodně štěstí. Takový sentiment! Chce potkat pár, který venčil před třemi lety kdesi v chudinské čtvrti psa! Hloupost přece!

Objal Carol a políbil ji na krku. Zavřel oči a myslel na svůj sen. Myslel na to, jak krásně se má. „Dáš si snídani, lásko?“ zeptala se ho. „Udělej, cokoliv tě napadne, zlato.“ usmál se a vrazil ji polibek. Otočila se. V černých tangách, v černé podprsence. Sledoval její chůzi. Její nohy. Její půvab. Cítil její vůni.

Když odešla, sednul si k malému stolku na balkóně a napsal báseň o těch úžasech. O rozdílech. O bídě a o nádhře. Přispěchala Cindy. Byla to nádherná fenka stejného plemena jako Frank. Pohlídl ji. „Kde máš Franka? Kdepak je?“ Frank mezitím ležel v jeho posteli. Moc dobře to věděl. Bylo to to, co dělával Frank už od dob, kdy byl malé štěně a Louis se ho ujal. Dopsal a dokouřil a vešel do ložnice. Měl na sobě jen drahé trenky. Cítil se jako zbohatlík. Byl zbohatlík. Liboval si v úspěchu. Složil papír s básní a dal ho pod Carolinin polštář. Vešel do obývacího pokoje a nalil si sklenici skotské. (O tom, že nechlastal, jsem tak trochu kecal. Nebo ne? On totiž nechlastal, on jen výběrově popíjel). Posadil se do koženého bílého gauče. Celý byt byl o rozloze celého patra. Různé šatníky a zákoutí a skříně a zrcadla a obrazy a stropy a malby a umění a tichá vážná hudba. Místo vchodových dveří, byly dveře výtahu. Museli jste mít svůj klíč, aby vás výtah dovezl do vašeho bytu.

Jeho přítelkyně přinesla ke stolu obrovská volí oka se slaninou. Vonělo to překrásně! Dal jí pusku na líčko a poděkoval. S chutí do snídane! Bylo jedenáct dopoledne.

Oblíkal si drahé sako. Upravovala mu kravatu. „Komu, lásko, dneska budu číst?“ zeptal se své milé. „Počkej, podívám se.“ vyndala papír z poličky u zrcadla. „ehm. Na nějaké vysoké škole.“ usmála se. Louis chytil záchvat smíchu. „Cože? Na vysoké škole?“ nemohl tomu uvěřit. Takže na něj se mělo dívat sto nejúspěšnějších studentů. Intelektuálů. Rejpalů. Budou muset poslouchat chlapa, který nedodělal ani učňák! Budou se k němu muset modlit jako křesťané k bohu! To je výhra!

Postavil se před zrcadlo. Nikdy ho nenapadlo, že by někdy takhle vypadal. Jen kvůli jeho marnotratnému psaní. Výhra! Jackpot! Podíval se na svou ženu. Měla na sobě nádherné červené šaty

bez ramínek. Jedna noha jí koukala zpod těch šatů. Měla ve vlasech květ červené růže. Vypadala skvostně! Rudá rtěnka! Jako ty ženy z časopisů, které tak miloval!

Zavolal výtah. Ve výtahu se něžně líbal s Carol, až se jí úplně ztratila rtěnka. „Nesnáším to,“ prohlásila „vždycky si pak musím malovat rty ještě jednou!“ smála se, ale i vrtěla hlavou. „Ale no ták, nedělej, že nezbožňuješ mé líbání.“ zkusil to Louis. Carol si ho přitáhla k sobě a odpověděla: „Já zbožňuju tebe celého.“ a dala mu pusy na čelo.

Vyšli z toho hotelu. Asi padesát lidí na recepci je pozdravili. Ano. Dobrý den. Mám se fajn. Dobře. Je to skvělé. Ano, pane. Jsem také rád, že vás poznávám. Promiňte, spěcháme. Ano. Nashledanou večer. Ano budu si přát večer šampaňské. A už vycházel z těch skleněných dveří. Před hotelem na něj čekalo jeho BMW Z3. Miloval auta bez střech. Už chtěl otevřít Carol dveře, když v tom uviděl ty dva. O kom, že to mluvím? Viděl ten pár, který ho tehdy tak inspiroval na ulici, když šel pro své stránky k románu. Frank zbystril tu fenku. Bellu! Cindy okamžitě začala vyvádět a žárlit. Frank však neskrýval svou lásku. Jak byli oba dva psi celou dobu potichu a v postraní, že o nich nešlo ani znát, tak teď dělali binec přes celou bohatou ulici. Copak tam ti dva vlastně dělali? A blížili se k němu. „Počkej na mě tady, ano Carol?“ ani se neotočil na ni. „Ano, ale pohni si, nestíháme to!“ odvětila mu. Tihleti spisovatelé. Jdou si přímo za nosem. Nic je nezajímá. Přemýšlela. A malovala si znovu rty se zrcátkem v ruce a s našpulenou pusou.

„Hele, poznáváte mě, vy dva?“ zpustil na ně zničehonic. Ta holka vypadala úžasně! Měla stále tak půvabné oči, vlasy, postavu, jako před třemi lety! Oba vlastně vypadali pořád stejně šťastně! Vlastně i ten jejich pes! A jak to tak na ně zpustil tak se zastavili a chvíli neříkali nic. Ignoranti! Neznabozi!

Potom ten mladý zamumlal: „Jo, ten chlap, který napsal bestseller v tom ubohém bytě.“ Ona přitakala a usmála se. Louis čekal větší zájem. „Víte vy vůbec, že k tomu románu jste mě nakopli vy dva, i když si to uvědomuji až teď? Měl jsem vás dva tak v podvědomí, že jsem prostě musel psát!“ usmíval se a snažil se působit tak dobře, jak jen to šlo. Možná si to ale myslel. Možná za to mohla jen ta báseň „ze stropu“ nebo prostě jeho život. Ta holka si ho prohlédla. „Nic moc. Na to, co jste tam napsal, teď žijete pěkně směšně. Neberu vás vůbec vážně.“ Kluk jí přitakal na souhlas. Zasmáli se. „Ale napsal jsem to díky vám!“ zkusil svou poslední šanci. Na to ten kluk: „A já zase napsal o tom, jak jsem kdysi potkal jednu trosku a jeho ušmudlaného čokla na ulici! Byla to má průlomová báseň! Poznal jsem vás hned, jak jsem vás zahlédl! Ale nechci vás oslovovat, tak proč vy mě oslovujete?!“ Louise to trochu zaskočilo. Vrátil své rozpažené radostné ruce do svých kapes zbytečně drahého saka a rozloučil se s nimi. Frank si přestal očuchávat zadek s jejich Bellou a Cindy už konečně přestala řvát zpoza toho auta. Ti tři prošli kolem Louise, Franka, Carol a Cindy. Všichni tři kroutili zadky. Ti tři byli šťastní a těm čtyřem bylo smutno. Z jediného setkání.

Celou cestu nepromluvili nic. Carol nedokázala pochopit, proč tam Louis tak šaškoval. Ani se nesnažil jí to vysvětlit. Do té školy přijeli o hodinu později. Měl co dělat se stovkou naštvaných studentiček. Pořád však myslel na to, že vlastně ani ti obyčejní neobyčejní lidé ho neberou vážně. Uvědomoval si, jak to dopadl. Dělal to, proti čemu vždycky byl. Jak to, že tomu tak bylo? Jak se to mohlo stát?

Domů ze školy, kde zůstali ještě na galantní večer vybrané společnosti, přijeli v deset večer. Louis upadnul opilý na postel. Chtěl zapomenout. Carol na něj však také zapomněla. Neležela vedle něj. Utekla mu. Zůstala pít s „boháčema“ dole v hotelovém baru. „Zůstali jsme nejspíš zase já a ty, Franku.“ opilecky zašeptal na svého úžasného psa a oblečený rázem usnul. Frank ležel celou dobu vedle něj. Měl o něj starost...

Bez bílé nikdy černá nebude černou

Každý má své nejvyšší místo, na které v životě dosáhne. Někdo něco dokáže jen tím, že chce. Někdo musí mít školu. Vlastně i v tomhle konečném důsledku má, jak bych to řekl, po hověně málo. Louis kdysi tvrdil, že sláva je smrtka, která chodí s křížem na hřbitov. Lidé jsou jen její náčiní. Jenže bez slávy přece nemůžeme žít, ne? Čas je tvrdohlavý a neoblomný. Čas nám určuje naši smrtelnou slávu. A věřte mi. Sláva vás nenechá být, ani když jste tuzí. To rozhodně ne! Zatímco vy ležíte pod drnem a červi vám koušou zadek a plíce, tak tam venku lidé objevují vaši tvorbu. A konečně jste slavní. Pak budou lidé chodit k vašemu hrobu a budou povídat: „Hele! Tady leží ten známý spisovatel!“ Louis to štěstí ovšem neměl. Peníze jsou peníze a život je život. A on pořád hledal, co naleznout chtěl. Druhou šanci. Tentokrát by už věděl, jak s tím naložit!

Vešel do baru. Jednoduchá místnost. Po krajích stoly. Za některými stoly spali štamgasti, za těmi dalšími lidé chlastali a otevírali své duše těm druhým. Ještě jeden panák! Jo! Stěny měly žlutou barvu. Ovšem trochu zašedlou od cigár. Jinak celkem nuda. Barmanka za barem utírala sklenice. Bavil se s ní chlápek. Nemohl z ní spustit oči. Ona z něho ale taky ne. Bylo to jednoznačné, už když Louis vešel dovnitř. Bylo to jednoznačné všem v té hospodě. Přišel na bar. Sednul si na židličku a zapálil si Camelku. „Jedno pivo a panák nějaké levné vodky.“ poručil té černovlasé barmance. Ona stále konverzovala s tím chlápkem. „A co ten bezy? Jak ten se má? Je ještě šťastný s tou jeho?“ Louis poslouchal. Nudil se. Na to chlápek odpověděl barmance: „Ti dva spolu budou celý život!“ zasmál se a upil z piva.

Před Louise dopadlo pivo a velký panák vodky. Kopnul panák a vypil půlku piva. „Ještě jednu vodku.“ poručil. Plesk do sebe! Ještě jednu! A k tomu pivo! A další a další! Proč se Louis tak ožíral?

Vyběhl z baru a vyzvracel se přes protější zábradlí. Fascinoval ho ten temný keř pod tím zábradlím. Vypadal jako tenkrát jeho duše! Kolik už to bylo let? Pět? Pět let, co napsal román a vydělal hromadu peněz? A co ta sláva? A ten život? Přicházely deprese. Vzpomínky na starý život ho zachraňovaly, ale i zabíjely. Stačí si jen vzpomenout na ty dva s tou Bellou! Co by teď dal Frank za to, kdyby získal svou Bellu! Toho krásného bílého psa! Černá a bílá. Jing a Jang. Bella a Frank! Myslel na svého milého psa, který na něj čekal doma.

Umyslel si vylézt na protější kopec města. Malé město. Plné obyčejných lidí. Žádné stovky věží! Žádné hotely! Žádný zájem! Jen fabriky! A co si od toho sliboval? Inspirace. Důležitost, nezbytnost jeho života. Obvaz na jeho duši.

Míjel benzínku. Víno. Koupím si víno! Zaplatil poslední prachy. Tak a teď jít do toho kopce! A nahoře vypít to víno! Všem ukážu, že se nebojím sám sebe! Že nebojím se ničeho! Avšak Louis se bál. Bál se reality. Bál se slávy. Neuměl zacházet s penězi. Zapomínal milovat. Ach ten pár s tím sněhovým psem! Jak asi teď píše ten její blázen? Byl to vůbec psanec? Psanec. Něco jako chovanec své myslí. Vězení a útěk a láska a úspěch. Ano! On určitě psal! Měl to v očích! Možná bych se měl vykašlat na kopec a jít domů. A zítra toho kluka najít na internetu. Nebo v knihovně. Nebo časopisy, knihkupectví? Co měl Louis dělat, když nesledovat svůj neúspěch? Sledovat úspěch! Ne však svůj. To by nešlo. Zpět už nechce. A vykašlat se mohl na ten kopec! Šel se někam ještě opít. Zapomenout.

Přišel do hospody v jakémsi podzemí. Bylo úterý. Temná noc. Hospoda se nacházela na náměstí. Jeden schod, druhý schod, třetí schod, čtvrtý, a ještě těchto deset a jsem tam! Jako kdyby šel do krytu! Však on to kryt byl! Takové dveře! Takový by potřeboval mít doma!

Sednul si za stůl a z jeho černé bundy vyndal řádkovanou stránku čistého papíru a tužku. Nikdo v baru nebyl. Barmanka zakroutila zadkem.

„Copak si dáte, pane?“ s úsměvem se optala.

„Dám si pivo a vodku.“ odpověděl.

Koukal, jak ta blondatá ženská kráčela zpět za bar a začala točit jeho pivo. A nalévat vodku. Vypadala u toho velmi sexy. Na papír začal popisovat její křivky. Bylo mu do breku. Kdysi měl takové ženské

pořád! Mohl si to dovolit. Co kdysi. Bylo to ještě před pár lety! Sláva trvá dost krátce na to, abychom ji dokázali využít!

Jedna báseň. A pivo přistálo k jeho stolu. Zapálil si cigáro a vyndal druhý papír. Psal a psal. Po roce konečně psal! Bylo to tou temnotou? Tím, že byl blíž peklu, když pil v podzemí? Nebo ho osvítilo světlo zjevené ze tmy? Že by začal věřit v boha a Zdrávas Maria stará známá, pojď mi poradit, co mám napsat na tento papír?

A najednou psal jako utržený z řetězu. Barmanka si toho všimla. Přišla k němu: „Natočím vám pivo, když napíšete něco o mě.“ nahnula se přes stůl. Aniž by Louis zvednul hlavu od své práce, podal jí báseň, kterou napsal o ní. Mlčky si ji vzala a utíkala si ji přečíst za bar. Četla a četla a z očí jí vytekly slzy. Okamžitě začala čepovat pivo.

„Ta báseň byl nádherná! Máte duši!“ řekla, když mu přinesla další pivo ke stolu.

„Děkuji. Já duši ztratil. Já jen psal o té vaší.“ usmál se a upil z piva a klepnul cigáro do popelníku.

Sedla si naproti něj. „Necháte mi vaši adresu? Chtěla bych vás více poznat.“ řekla svůdně. Louis napsal na kousek papíru svou adresu a mlčky dopsal poslední věty. Poté zvednul oči: „Ženská. Průser. Zapomněl jsem na to, že jsem své poslední prachy dal za víno a jsem švorc. Ani vlastně nevím, kde jsem to víno nechal. Původně jsem se chtěl projít na tu horu, co tady v tom městě máte jako svatou skálu. Pak mě však cosi přitáhlo sem. Byla jste to vy?“ usmál se. Zkoušel to, protože byl fakt v prdeli. „Nechte to být. Můžete mi zaplatit třeba tím, co jste tu utvořil.“ Na to on: „Výborně. Mou adresu znáte. Tak poté si můžete dojít i pro mé odpuštění. Ale teď už mizím. Cítím se totiž ostudně.“ oblékl si bundu a políbil barmanku na tvář. Měla nádherné dlouhé blondaté vlasy. Co asi dělal anděl v pekelném baru? A sám? Čekal na něj? Každopádně se ostudněji tvářila spíš ona, než Louis.

Louis vešel do bytu. Byl to průměrný byt. Louis vlastně pracoval v místní továrně na díly do aut. Pásová výroba, ale dost času na přemýšlení. Potřeboval to. Byl sám. „Franku!“ Volal na něj. Vešel do obývacího a viděl Franka ležet na zemi. Jazyk mu trčel z úst. Louis k němu klekl. „Franku. Co to blázníš? Co mi to děláš?“ naháněly se mu slzy do očí. Hladil Franka po jeho nádherné srsti. Viděl, jak Frankovy oči ztratily jejich lesk. Frank zemřel. Uprostřed bytu obyčejného člověka Louise. „FRANKU! FRANKU!“ Marně volal jeho jméno. Nemohl tomu uvěřit. Franka pokořila láska. Ta psí. Co byl teď Louis bez svého psa? Vůbec nic. Obyčejná nula. Nic.

Ještě dlouho tam seděl a brečel. Kapky slzy padaly Frankovi na jeho srst. Louis ztratil mnoho lidí. Mnoho lásek. Zažil mnoho proher, ale brečel až teď. Až když zemřel jeho milovaný pes. Louisova duše a Frankova byly propojené. Louisovi právě zemřela půlka jeho duše.

Posadil se do křesla a zapálil si cigaretu. Co teď? Prostě jen usnul. Jak tam seděl, tak usnul. Ve snech mluvil s Frankem. Prý se nemá vzdávat. Že prý to pro něho má Frank všechno přichystané...

O týden později Louisovi přišel dopis. Silně neoholený vybíral schránku. Přišel zrovna z práce. Nebyl schopný se udržovat. Nebyl schopný myslet. V dopise stálo:

Dobrý den.

Jsem ta barmanka, které jste před týdnem napsal asi deset básní. Optimální by bylo sejít se v restauraci Olympia v úterý 21. Barmanku dělám jen občas záskokem za kamarádku. Jinak se živím jako nakladatelka a měla bych s vámi velké plány. Třeba sbírka básní, autorské čtení apod. Znáám vaše knihy, ale vaše poezie je zcela jiná. Ohromí svět, tak jako ohromila mne!

S pozdravem

Irena Drahá

Louis sevřel dopis v dlani a pomyslel na Franka. „Já jim to ještě ukážu, Franku!“ Tentokrát už věděl jak...

